

Mesiáš přichází (Kniha zázraků – kapitola 1)

Co se stane, když se lidem znovu zjeví Ježíš? Mahdi? Buddha? Jak zareaguje současný svět? Věřící? Církev? Média? Televizního reportér Dominik Baso se vydává po stopách muže krácejícího po hladině Vltavy...

Prolog:

A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři a chtěl jich pomínouti. Oni pak uzřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla. I zkríkli. (Nebo jej všickni viděli a zstrašili se.) Ale hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se. I vstoupil k nim na loď, a utišil se vítr... Bible, Evangelium sv. Marka (6, 48–51)

...

Ježíš Kristus se protáhl mezi pomalu jedoucími automobily, prošel přibližně deset metrů po chodníku, minul sloup veřejného osvětlení a sestoupil po schůdcích k řece Vltavě. Na chvíli se zastavil. Rozhlédl se kolem sebe. Nikdo mu doposud nevěnoval nejmenší pozornost. Ježíš si nasadil kapuci, zhluboka se nadechl a vstoupil na vodní plochu...

...

„Po hladině Vltavy se prochází nějaký divný chlapík. Lidi na něj koukají z Karlova mostu jako blázni. Kráčí po vlnách jako po pevné zemi. Vypadá jako Ježíš Kristus!“ Znovu a znovu krouším hlavou nad zprávou, kterou nám před chvílí zavolal informátor. Stříbrný Land Rover Freelander mezinárodní televizní stanice QTV se řítí pražskými ulicemi. Posádka? Reportér Dominik Baso a kameraman a řidič František Houska. Stále zrychlujeme. Franta ignoruje snad úplně všechny dopravní předpisy, řadí třetí, čtvrtý a dokonce i pátý převodový stupeň. „Křižovatka! Semafor! Chceš nás zabít? Mysli na lidi!“ krotím ho. „To byla oranžová,“ bručí František. Poslušně zvolňuje na sto deset kilometrů za hodinu. Někjaký šílenec si chodí uprostřed Prahy po vodě! To jsou věci! Ale jako tip je tahle zpráva prvotřídní. Dnes už jsme do ústředí poslali reportáž o korupční aféře ministra financí, Ježíš Kristus ve Vltavě po ní bude skvělou kuriozitkou v závěru hlavních zpráv.

Řítíme se po Rašínově nábřeží. Míjíme Palackého most. Uííí! Ozývá se skřípění brzd. Skáčeme dvěma koly na chodník a zpět na vozovku. Pardon! Málem sestřelujeme stánek se zmrzlinou. Mají stracciatellu? Obloustlý zmrzlinář se za námi otáčí s otevřenou pusou. Franta je ve svém živlu. Sebevrah. Kvůli tomuhle miluje svoji práci. Proč si to ale nepřiznat, já také. Velím elitnímu bojovému týmu, který jede do akce. Jsme v centru všeho dění a za chvíli natočíme reportáž, která obletí celý svět.

Usmívám se, František řídí oblečený jen do černobíle pruhovaných plavek. Vypadá značně komicky, jeho pravěké koupací oblečení vyšlo z módy už před sto lety. Ale nedá na ně dopustit. Ještě před několika minutami jsme si užívali pohodový úterní podvečer na vyhlášeném koupališti v Podolí s dvěma nejkrásnějšími stvořeními na světě. Poznali jsme je na vrcholu tobogánu. „Že vám to holky dolů nejede? Musíte si pořádně zařezat plavky do zadečku. Ano, přesně tak!“ Jituška mi v poslední chvíli předala svoje telefonní číslo. „Díky.“

Linda se už na nás jenom smutně usmála. „A to opravdu musíte jet?“ „Nemusíme, chceme. Budeme na vás myslet!“

Strkám si popsaný lístek z plovárny do kapsy a oblékám si za jízdy kalhoty, košili a sako Hugo Boss Selection. A vážu nejmodernější uzel na ručně malované kravatě Šimako se znamením střelce. Práce televizního reportéra v elitní televizní společnosti si vyžaduje dávku luxusu.

Hups! Při přejíždění z pruhu do pruhu to se mnou hází na jednu a hned zas na druhou stranu. Snažím se udržet rovnováhu. Takhle nějak se cítí jezdcí formule jedna ve vlásence Eau Rouge v belgickém Spa Frankorchamps. Závodníci ji projíždějí na plný plyn i když vůbec nevidí na její konec. Ještě ponožky, oblíbené boty Emporio Armani Beltissimo, pročísnout vlasy a... Už jsme na místě činu!

Franta dupe na brzdový pedál. Freelander – mohutný terénní vůz s pohonem všech čtyř kol – opisuje elegantní půloblouk. Lehké zhoupnutí a... na chodník se snáší zvířený prach. Stojíme. Parkujeme na jediném volném místě u Novotného lávky. Ke Karlovu mostu je to, co by kamenem dohodil, proti Hradčanům vytváří úchvatné panorama.

Lovím pod palubní deskou všemocné povolení k parkování a zastrkuji ho pod okno. Ještě, že ho máme. Díky, milá tisková mluvčí magistrátu! Z přihrádky vytahuji bezšňůrový mikrofon. Franta se otáčí pro kameru – spoutal ji na zadním sedadle bezpečnostním pásem, přesto se mu za jízdy málem vytrhla. Divoška. Otvíráme dveře, vystupujeme ven. A snažíme se zjistit, co se to tu vlastně děje.

První stopy (Kniha zázraků – kapitola 2)

Tamhle! Táhle je! Zpovídáme očitě svědky na Karlově mostě a... vyrážíme za mužem s kapucí!..

„Vypadal hodně zvláště. Důstojně. Byl vysoký a štíhlý. Měl na sobě mikinu s kapucí nasazenou hluboko do čela. Pod restaurací se otočil k hostům na terase, pak zpátky k vodě a pak normálně šel. Tímhle směrem. Šel po hladině jako Ježíš Kristus!“ Elegantní dáma v bleděmodrém kostýmku je zjevně vyvedena z míry. Po několika větách, které nám svěřila na kameru se třese po celém těle. Manžel ji usazuje zpět do křesla. „Napij se minerálky miláčku.“ „Děkujeme. Franto máš to?“ Kolega kýve hlavou. Musím se znovu usmát. Nestihl se obléct. Stojí s kamerou na chodníku jenom v sandálech, plavkách jakoby ukradených z muzea a narychlo oblečeném tričku s nápisem I love you Chroustovice. Tam se Franta narodil.

Spěcháme ke Karlovu mostu. „Welcome in Prag!“ hlásají pestrobarevné pohledy. Prastará stavba se koupe v tisících vlnkách ve Vltavě. A v oranžové záři podvečerního slunce. Základní kámen mostu položil vladař Karel IV. už v roce 1357. 9. 7. Přesně v 5.31 hodin ráno. 1, 3, 5, 7, 9, 7, 5, 3, 1. Vybral si magický sled lichých čísel.

Zrychlujeme krok. Po vitrínkách s keramickými suvenýry poskakuje opička. V klaunských šatech. Sama. Nikdo nepostává ani u modelů staroměstského orloje, zvonků z Lorety, portrétů

Rudolfa II. ani sošek Golema. Všichni Pražané, prodejci suvenýrů i stovky zahraničních turistů se nahýbají přes jižní zábradlí mostu. Vzrušeně debatují. Míříme k nim.

„Lidi, to byla síla! On vyšel přibližně z támhle těch míst, jak jsou na břehu ty slunečníky. Nejdřív jsem si ho moc nevšímal. Ale pak mě to zaujalo. Šel po vodě s vysoko vztyčenou hlavou. Jako nějaký hrdina,“ popisuje nám svůj nevšední zážitek pihovatý malíř podobizen. Kamera tiše vrní. Malířův obraz zůstal nedokončený. Jeho model, plavovlasá turistka výklad doplňuje: „Prošel pod námi ve vzdálenosti asi dvacet metrů od mostu. Lidé na něj volali, ale on šel klidně dál. Až na druhý břeh.“ Spěcháme po kamenném dláždění směrem ke Kampě a Malé Straně, stejně jako desítky dalších lidí. Češi, Slováci, Němci, Holanďané, Australané... Ale kudy dál? U břehu jakoby stopa tajemného muže končila. Tamhle se něco děje! Pod stromy se shromažďuje hlouček debatujících.

„Mám ho natočeného, podívejte se!“ Divoce gestikulující turista ukazuje okolostojícím vzácné záběry. Obraz se trochu třese, ale jinak je zcela zřetelný. Na displeji kamery je vidět zábradlí Karlova mostu obsypané lidmi. Beze zvuku otvírají pusy, mávají rukama, volají, křičí a nahýbají se dolů. Rychlý švenk na hladinu řeky. A... To je on! Konečně ho vidíme na vlastní oči. Po hladině kráčí vysoký, hubený muž v mikině s kapucí a dlouhých kalhotách. Majestátně, vznešeně, s nadhledem. Vzrušení lidí okolo sebe nevnímá. Je jakoby z jiného světa. Ignoruje přírodní zákony. Jde jistou, pevnou chůzí po hřebenech vln.

Kameraman se snaží zachytit ještě víc. Najíždí na detail, ale kamera je už tak roztřesená, že se postava ztrácí z hledáčku. Kde je? Tady! Rozjezd a nový nájezd. Muži skutečně není vidět do tváře. Blíží se ke břehu, elegantním švihem vyskakuje na zídku, přichází blíž, ještě blíž, prochází těsně kolem kameramana a... Mizí za rohem domu. „On šel těsně kolem mě! Mohl jsem se ho dotknout. Mohl jsem mu podat ruku. Ale neudělal jsem to! Proč jsem to neudělal?!“ Turista je v šoku. Chytá se za hlavu. Zmateně se otáčí kolem sebe. Kroutí hlavou. „Proč? Proč?“ Jeho přátelé se ho snaží uklidnit. „No tak, to bude v pohodě,“ poplácávají ho po ramenou.

Přistupuji k hloučku. Snažím se nasadit přívětivý tón. Nechci kameramana ještě víc vyvést z míry. „Dobrý den. Jsem Dominik Baso z QTV. Půjčíte nám ty obrázky? Odvysíláme je v hlavních zprávách. Dostanete dobře zapláceno.“ Turista hluboce oddychuje. Po chvíli Frantova dalšího přemlouvání přeci jen kýve hlavou. Super. Jsem spokojen. Tyhle záběry mají cenu zlata. Napadá mě, že teď do redakce mohou volat i další náhodní amatéři. Možná scénu zachytili i z jiného úhlu. Z mostu, z protějšího nábřeží nebo odjinud. Reportáž se pomalu klube na svět. Jen tak dál.

Kolem naší skupinky náhle probíhá parta výrostků. „Viděli ho u Čertovky! V Hroznové ulici!“ Překvapeně zdviháme hlavy. Události nabírají další, nečekaný spád. U Čertovky? To je přeci blízko! Takhle ho chytit! Zeptat se ho přímo, jak to dělá! To by bylo něco! V mžiku průzkumníky následujeme. Stejně jako dav dalších zvědavců. Malou Stranou se rozléhá dupot stovek nohou. Utíkáme labyrintem křivolakých pražských uliček po stopách novodobého Ježíše Krista.